

nationale Spørgsmaal, har grebet fejl og paadraget sig et stort Ansvar overfor Historien ved at ville udelukke en Del Beboere i et gammelt dansk Land fra at udøve den dem af Fredskonferencen givne Ret. Den tyske Rigskansler Bauer har for nylig paa sin Agitationsrejse i Sønderjylland meget tydeligt ladet forstaa, at det ikke syntes udelukket gennem en Forhandling med den danske Regering, der efter Rigskanslerens Udtalelser under Krigen havde vist et forstaaende Sindelag overfor Tyskland, at opnaa, at selv en Del af første Zone kunde forblive hos Tyskland, idet han forudsatte, at en gensidig Forstaaelse mellem den danske og den tyske Regering i denne Sag muligvis kunde indvirke paa den internationale Kommission. Det forbyr mig i høj Grad, at den højtærede Statsminister, der i Ringsted i Søndags indgaaende beskæftigede sig med det sønderjyske Spørgsmaal, ikke benyttede denne Lejlighed til øjeblikkelig at afvise Muligheden af en Forstaaelse som den af Rigskansler Bauer forudsatte. Denne Undladelse af Statsministeren har vakt den pinligste Opmærksomhed i store Kredse baade Nord og Syd for Kongeaaen, og jeg tillader mig derfor at rette det direkte Spørgsmaal til den højtærede Statsminister: Er Ministerens Tavshed overfor Rigskansler Bauers Udtalelser ensbetydende med, at han billiger dem?

Jeg kan ikke undlade ved denne Lejlighed at udtale en Beklagelse af den Maade, hvorpaa Sønderjydernes mangeaarige anerkendte Fører, Hr. H. P. Hanssen, er kommet ind i dansk Politik, idet han, i Stedet for offentligt og med Tilslutning af alle danske Folkerepræsentanter paa Tinge at blive modtaget ved Hovedindgangen, hemmeligt er blevet lukket ind ad Bagdøren. Det har vakt Sorg i mange danske Sind, at Minister H. P. Hanssen, i Stedet for at være et Enhedsmærke, er blevet et Splittelsens Tegn.

Gerud Jensen: Blandt det meget, der kendetegner den nuværende Tid, er Dyrtiden og Arbejdsløsheden. Mod Virkningerne af Dyrtiden har Rigsdagen udrettet en hel Del. Vi har vedtaget Dyrtidslove og Lønningslove til at modvirke dens Tryk, og overalt i Landet er Lønningerne forhøjede i Forhold til Dyrtiden, ogsaa for Kommunernes Funktionærer. Men medens der saaledes er gjort, hvad der med Billighed kan forlanges overfor Dyrtiden, forekommer det mig, at der er gjort alt for lidt overfor Arbejdsløsheden.

Saa godt som alle Medlemmer, og ogsaa den højtærede Indenrigsminister, har flere Gange talt om, at det, det fremfor alt gjaldt om, var at skaffe Arbejde til de arbejdsløse i Stedet for at give dem Understøttelse. Det var vi alle sammen enige om. For snart to Aar siden vedtog vi de mange Jernbanelove, og vi vedtog en Lov om Dobbeltspor paa en stor Del af Statsbanerne. Vi vedtog Love om Anlæg af en Mængde Privatbaner, og jeg husker, at det da jævnlig lød fra alle, at en særlig Aarsag til, at vi vedtog disse mange Jernbanelove, var, at Udførelsen af Arbejdet her maatte kunne modvirke Arbejdsløsheden. Men der er alligevel gjort alt for lidt fra Statens Side. Der udgik — det erindrings jeg godt — fra Ministeriet en Opfordring til Kommunerne om endelig at iværksætte Arbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Hjemme paa min Egn efterkom vi denne Opfordring. Amtskommunen har givet mange Penge ud og Sognekommunen ogsaa, særlig til Bakkeafgravninger paa Vejene, til Omregulering af Veje, hvor der var stærke Kurver o. s. v., alt sammen med det Formaal at bøde noget paa Arbejdsløsheden. Men her inde fra synes jeg, som sagt, at der er gjort alt for lidt. Gennem de Egne, som jeg har den Ære at repræsentere, er det vedtaget at anlægge en dobbeltsporet Jernbane. Den skal gaa igennem mange Kommuner, og der vilde her kunne skaffes Arbejde til mange arbejdsløse, men endnu er der intet sket, Banen er ikke en Gang afstukket. Maa jeg spørge den højtærede Trafikminister: Hvad er Aarsagen hertil? Der ventes med Længsel paa at faa disse mange Jordarbejder sat i Gang. Nu staar vi atter overfor Vinteren, men der er endnu ingen Udsigt til, at der vil ske noget. Maaske vil Ministeren svare: Vi kan ikke paabegynde alle disse Arbejder paa en Gang, og jeg indrømmer, at der, naar det drejer sig om Anlæg af Jernbaner, er mange Vanskeligheder, dels er det maaske vanskeligt at faa det fornødne Materiale, dels mangler der maaske de Penge, der skal til. Men Iværksættelse af Jordarbejderne burde finde Sted, derved kunde mange blive beskæftiget, og jeg vil derfor opfordre den højtærede Trafikminister til hurtigt muligt at faa saadanne Arbejder sat i Gang; Befolkningen i de paagældende Egne venter, at det vil ske.

Flere ærede Talere har ogsaa fremdraget de vanskelige Forhold, hvorunder Privatbanerne virker, og vi kan jo alle sammen forstaa, at det er højst vanskelige Op-